

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

D I R E C T O R : C I R U E C O N O M U

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România 40 lei
 6 luni 20 „
 3 luni 10 „
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI—5
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

S U M A R

Criticele aduse noului proiect de organizare judecătorească, de d-l I. S.

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de casație, s. III: *Gh. Stârcea cu Ministerul de finanțe*;

Curtea de apel Galați, s. I: *Primăria Medgidia cu Carol de Hillerin*;

Tribunalul Brăila, s. I: *Simon Leventer cu Banca de credit român și M. Valoperta*;

Judecătorul de instrucție cab. II: *Petre Stanciu Vânătorul, pus în urmărire pentru bigamie.*

CRITICILE ADUSE NOULUI PROIECT

DE

ORGANIZARE JUDECĂTOREASCĂ

Noul proiect de lege asupra Organizării judecătorești satisface o cerere unanim făcută de toată magistratura, și anume aceea de a fi decretată toată inamovibilă și scoasă de sub influențele politice și administrative.

În adevăr, proiectul prevede înființarea unui consiliu superior al magistraturii, căruia îi încredințează toate numirile și înaintările în funcțiunile judecătorești, începând cu aceea de judecător de ocol până la aceea de consilier la Curtea de casație; proiectul spunând lămurit că nici o numire și înaintare nu se va putea face decât cu avizul conform al consiliului superior și după tabloul întocmit de el.

Proiectul prevede ca acest consiliu superior să se compună din trei magistrați ai Curții de casație și din doi magistrați ai Curții de apel din București. Și spre mai mare siguranță ca acești magistrați să fie cei mai bine chemați a-și îndeplini înalta lor misiune, și a nu fi bănuși că în lucrările lor vor avea în vedere satisfaceri de interese politice, străine interesului selecționării unei bune magistraturi, proiectul nu dispune ca ei să fie aleși de ministru, sau desemnați de soști, ci dispune ca ei să fie aleși de Curțile res-

pective cu majoritate absolută de voturi, nefiind posibilă nici alegerea cu majoritate relativă, pentru ca nu cumva voturile să se împartă prea mult, și din această cauză să nu se aleagă cei mai merituoși.

Pe lângă această importantă dispoziție luată în interesul selecționării unei bune magistraturi, și care, de sigur, este menită să producă bune rezultate, proiectul mai cuprinde alte multe dispozițiuni, dintre cari unele au suferit oare cari critici.

Așa, s'a zis ca consiliul superior să aibă numai dreptul de a face numirile și înaintările, iar nu și pe acela, ce i-l mai dă proiectul, de a judeca infracțiunile magistraților; acest din urmă drept rămânând în competența Inaltei Curți de casație, sau a Curților de apel, cum se găsește decretat în actuala lege în vigoare. Motivul acestei critici ar fi că mai multă garanție prezintă pentru magistrați judecata instanțelor superioare, adunate în complectul lor, și mai ales în secțiuni unite.

Această critică însă exprimă o neîncredere anticipată și nejustificată, de oarece, după cum s'a văzut mai sus, consiliul superior se va compune din oameni de seamă, cari vor fi obținut încrederea celor mai înalte instanțe judecătorești. Dar, afară de aceasta, proiectul prevede că consiliul superior, când va fi chemat să-și exercite atribuțiile de instanță disciplinară, să i se mai adauge și alți membri ai Curții de casație sau ai Curților de apel, după distincțiunile prevăzute în el.

O altă critică se aduce dispoziției cuprinsă în proiect, relativă la înființarea a cinci posturi de inspectori, dintre cari patru pentru tribunale și judecătorii de ocoale și unul pentru Curțile de apel, cu atribuțiuni de a controla lucrările și a observa modul cum se aplică legile.

În această privință se susține mai întâiu că inspectorii judecătorești sunt inutili, fiindcă Curțile

de apel n'au decât să fie inspectate de primul președinte și de procurorul-general ai Curții de casație; iar tribunalele au fost și sunt inspectate de președinții Curților cu jurați, de primii președinți și procurori-generalii ai Curților de apel.

Critica e slabă, fiindcă nu se poate pretinde primului-președinte și procurorului-general ai Casației, și acelor ai Curților de apel, să fie continuu pe drumuri ca să facă inspecții, acești demnitari ai Statului având alte înalte îndatoriri de conducători ai distribuirii justiției, îndatoriri pe cari nu le pot părăsi. Intru cât privește pe președinții Curților cu jurați, ei nu au timp să facă inspecții minuțioase și să constate cari dintre magistrați își îndeplinesc îndatoririle și modul cum și le îndeplinesc, ci numai să vadă dacă lucrările sunt ținute la curent de funcționarii grefelor, și, cel mult, dacă în registre nu se găsesc omisiuni de iscălituri de ale magistraților.

Este, deci, în afară de orice îndoială că magistratura până acum n'a putut avea și nici n'a avut nici un control.

Se mai susține că, în tot cazul, inspectorii să nu aibă dreptul de a observa modul cum judecătorii aplică legile, acest mod de aplicare a legilor fiind cu totul de domeniul conștiinței judecătorilor și supus controlului instanțelor superioare, cari au menirea de a îndrepta greșelele celor inferioare.

Negreșit că nimeni nu poate pretinde judecătorului ca să-și dea hotărîrea altfel decât așa cum îi dictează conștiința sa. Dar nu se cuvine ca judecătorul să zică că vede negru aceea ce toată lumea ar vedea alb, și să afirme numai atât că așa îi dictează conștiința sa! El, neputând să judece după bunul plac, și fiind dator să-și motiveze hotărîrile, trebuie să fie oricând în stare să justifice că hotărîrile ce a dat sunt circumscrise în marginile legilor, că sunt întemeiate pe temeuri sigure de drept și de fapt. E evident că nimeni nu i-ar putea aduce o învinuire când el, în o chestie controversată, și-a însușit una din părerile susținute de doctrină și jurisprudență, sau când, în chestie de aprecierea faptelor, a dat crezământ unora în detrimentul altora. Dar va putea fi învinuit când a dat hotărîrea în contra unui text precis de lege, text pe care judecătorul nu l-a cunoscut, sau pe care l-a înțeles și l-a interpretat în așa mod, cum nu e posibil să fie interpretat de nici un jurist. Asemenea, în cazul când din cuprinsul hotărîrei s'ar vedea că ea are omisiuni esențiale de mijloace de drept și de fapt, sau se sprijină pe principii de drept cu totul străine de cauză, sau pe erori cu totul groșiere de fapt, lucruri cari ar denota o lipsă ab-

solută de atenție, sau o vădită nepricepere a judecătorului.

În asemenea și analoage cazuri, de ce oare nu s'ar interpela magistratul ca să-și dea seama de faptele sale, și să explice cum s'a întâmplat de nu a dat destulă atenție cauzelor ce i-au fost supuse judecării, cum s'a întâmplat de nu s'a hotărît ca să muncească mai mult spre a dobândi cunoștința tuturor legilor și tuturor principiilor de drept, cum s'a întâmplat de a luat averea unuia pe nedrept și a dăruit-o altuia?

Dar, se mai adaogă că s'ar putea întâmpla ca magistratul să fi dat o hotărîre bună din toate punctele de vedere, pe care inspectorul să o blameze pe nedrept, și în urmă acea hotărîre bună să fie confirmată de instanța superioară.

Mai întăiu ipoteza este greu de închipuit, și dacă s'ar întâmpla, consecința ar fi foarte simplă: inspectorul va trebui să se demită, fiindcă ar rămâne pe deplin dovedită incapacitatea sa și lipsa din parte-i de orice experiență și de orice tact; iar magistratul, blamat pe nedrept, nu numai că n'ar suferi nici o micșorare, dar, din contră, ar căpăta o mai mare considerațiune.

E de prevăzut însă că inspectorii nu vor comite astfel de erori. Ei vor căuta mai mult să îndemne pe magistrați ca să părăsească lenevirea ce bântua o mulțime din straturile societății noastre, și să se dedea la mai puține petreceri și la mai multă muncă, ca să-și mărească din ce în ce mai mult cercul cunoștințelor juridice.

Și dacă inspectorii vor critica unele din lucrările magistraților, vor critica numai pe acelea ce se vor găsi în mod vădit în afară principiilor de drept și a echității, și cari sau au fost reformate de instanța superioară, sau n'au putut fi reformate din cauză că nenorociții de justițabili nedreptățiți nu s'au priceput, sau li s'au sleit puterile și n'au mai putut să suporte cheltuelile de timbre și avocați, spre a mai fi judecați și de alte instanțe superioare.

Prin urmare, magistratura n'are de ce să se teamă de control. Lucrările ei cele bune nu vor putea să fie criticate, fiindcă critica nu se va putea face decât înaintea instanței disciplinare, compusă din magistrați ai Curții de casație și ai Curților de apel, cari de sigur vor înlătura toate criticile neserioase. Dar magistratura nici nu poate evita controlul, fiindcă lucrările ei fiind publice oricine își poate procura copii de pe ele, și le poate critica. Pe ministru însă, mai ales, nimeni nu l-ar putea împiedica de a da delegațiune oricăror persoane să observe lucrările magistraților și să i le aducă la cunoștință, înscriind onorariile unor asemenea delegați numai în legea bugetară. Funcțiunile însă de inspecți oficiali,

prevăzuți în chiar Legea de organizare judecătorească, vor fi de o utilitate însemnată și din punctul de vedere că asemenea inspectori, din cauza continuelor raporturi ce vor avea cu magistrații, vor fi în măsură să culeagă și să dea consiliului superior toate științele necesare, spre a se putea face o bună selecțiune a magistraților și a se propune la înaintare acei ce se vor distinge mai mult.

Se mai critică încă proiectul în dispoziția care prevede că magistrații pot fi transferați în interesul serviciului și a unei bune administrațiuni a justiției, când magistratul are rude, legături sau interese în județul unde Curtea sau tribunalul își are reședința.

Negreșit că transferarea poate să cauzeze oare cari neplăceri, oarecari neajunsuri magistraților, cari ar fi împovărați de familie și s'ar găsi stabiliți de multă vreme într-o localitate. Socotesc însă că magistrații n'au cuvânt să se îngrozească de această dispoziție a proiectului, deoarece transferarea nu se va putea face decât de instanța disciplinară, comp. să din cinci magistrați ai Curții de casație și doi ai Curții de apel din București, întrucât va fi vorba de magistrații Curților de apel, și din trei magistrați ai Curții de casație și patru ai Curților de apel, întrucât va fi vorba de tribunale și judecătorii de ocoale, și de sigur că acești înalți magistrați nu vor dispune transferarea nici unui magistrat decât numai în cazul când va fi bine stabilit că ea e cerută în interesul unei bune administrațiuni a justiției. Și când instanța disciplinară va dispune transferarea pentru că va găsi întrunite condițiile legii, magistrul nu va avea dreptul să se plângă, fiindcă e dator să știe că inamovibilitatea nu e creată în interesul său personal, ci în interesul general, care trebuie să treacă totdeauna înaintea interesului particular. În privința acestui punct, tot ce s'ar putea cere ar fi ca transferarea să nu se poată face decât după ce magistratul va fi citat și ascultat. E de prevăzut însă că instanța disciplinară, va chema și va asculta pe magistratul a cărui transferare se va cere, și fără ca această chemare să fie prevăzută în lege; dar poate că ar fi mai bine să fie prevăzută expres.

Se mai critică, în fine, dispoziția din proiect care prevede că primii președinți, și toți ceilalți magistrați ai Curții de casație, ai Curților de apel și ai tribunalelor, să poată fi numiți și dintre avocații cari vor fi exercitat în mod efectiv și cu distincțiune profesiunea lor timp de 10 ani pentru a fi numiți în tribunale, de 15 ani pentru a fi numiți în Curțile de apel, și de 20 ani pentru a fi numiți în Curtea de casație.

Motivul criticii ar fi că funcțiunile fiind ina-

movibile, ocaziunile de înaintare vor fi foarte rare, și ele ar trebui rezervate numai magistraților de carieră, drept răsplata devotamentului lor pentru magistratură. Acest motiv, cum se vede, este bazat pe interesul personal. Interesul personal, însă, nu poate prima interesul general, care cere ca magistratura să fie compusă din cei mai buni juriști ai țării. Un singur lucru ar avea dreptul să ceară magistrații de carieră, și anume: ca avocatul, chemat d'a dreptul să ocupe o funcțiune superioară rangului lor, să nu le fie inferior, atât din punctul de vedere al cunoștințelor juridice, cât și din punctul de vedere al moralității; dar, dacă le va fi superior, atunci vor trebui să se bucure că au dobândit un bun coleg. Și pentru ca magistrații de carieră să nu se creadă nedreptățiți, ar fi bine ca cel puțin funcțiunea de consilier de Curte de apel, dacă nu și aceea de președinte de tribunal, să nu se poată dobândi de nimeni de cât numai prin concurs, la care ar putea să participe atât magistrații cât și avocații cari ar însuși celelalte condițiuni legale. Un asemenea concurs ar fi un puternic îndemn pentru toți magistrații de a se ține în curent cu cunoștințele juridice, cunoștințe pe cari parte dintre dâșii poate le-ar da uitării tocmai din cauza siguranței ce le va procura inamovibilitatea.

În fine, îmi voi mai exprima o părere în privința procurorilor de tribunale, și mai cu seamă a judecătorilor de instrucție. S'au văzut cazuri când, primind procese-verbale încheiate de primari sau jandarmi, pentru descoperirea autorilor vreunei crime, în cari se învinuiau oameni nevinovați, acești magistrați nu și-au dat osteneala sau n'au avut perspicacitatea să vadă că agenții auxiliari apucaseră căi greșite, și d lor le-au primit drept bune, în loc să le rectifice și să ia măsuri de îndreptarea investigațiilor în alte direcții. S'au văzut cazuri când, găsindu-se corpuri de delict la locul crimei, rămase dela autorii crimei, judecătorii de instrucție, nu și-au dat osteneala să dovedească cui au aparținut acele obiecte, pentru ca să se poată pune pe urma făptuitorilor. S'au văzut cazuri când au omis de a audia unii din martorii principali ai acuzațiunii ascultați la primele cercetări, ori de a ordona faceri de expertize medicale, sau de verificări de stări de lucruri, absolut necesare în cauzele ce instruiuau. Și s'au văzut unii judecători de instrucție, cari cred că dâșii nici nu sunt datori să se preocupe de adunarea vreunei probe, ci numai de a repeta pe cele ce li se dau gata de agenții auxiliari.

Față cu această stare de lucruri ar trebui ca acestor magistrați, pe lângă cunoștințele obici-

nuite ale dreptului, să li se ceară a posedă și o cultură specială pentru instruirea crimelor și delictelor și descoperirea fapturilor, adică, între altele să cunoască sistemele întrebuintate în Statele civilizate în această materie, și istoria descoperirii crimelor celebre, din cari se pot dobândi multe învățăminte; și, pe lângă aceasta, ar trebui ca în afaceri complicate, ori învăluite de mister, ei să fie ajutați în cercetări și adunarea probelor de agenți polițienesti, abili și experimentați, din cari Statul să poseadă un bun număr la centru, și să-i pună la dispoziția judecătorilor de instrucție, acolo unde necesitățile se vor ivi.

I. S.

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTITIE, S. III

Audiența dela 6 Octomvrie 1908

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

Gh. Stârcea cu Ministerul de finanțe

Pensie. — Infirmități. — Constatarea infirmităților trebuie să se facă cel mai târziu la retragerea din funcție, afară dacă a fost funcționarul pus în retragere din oficiu. (Art. 27 din Legea pensiilor din 1902, modif. la 1906).

După art. 27 din Legea pensiilor din 1902, modificată la 1906, infirmitățile provenite din cauza serviciului trebuiesc a fi constatate cel mai târziu la retragerea din serviciu a funcționarului, sub pedeapsa pierderii drepturilor cari decurg din asemenea infirmități.

La acest principiu general legiuitorul nu a admis decât o singură excepție, pentru cazul când funcționarul infirm a fost înlocuit sau pus în retragere din oficiu, acordându-i în asemenea caz termen de o lună dela încetarea efectivă a serviciului pentru constatarea infirmității.

Deciziunea 254/908. — Respins recursul făcut de Gh. Stârcea, contra deciziei No. 88/907, a Curții de apel din Galați, dată în proces cu Ministerul de finanțe.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați P. Borș și P. Missir, în desvotarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat Zeuceanu, în combateri.

Deliberând,

Asupra primului motiv de casare:

Violarea art. 27, alin. 2 din Legea pensiilor. Curtea constată că Gh. Stârcea a demisionat din funcțiune la 1 Fevruarie 1906, că la 6 Fevruarie a cerut constatarea infirmităților, constatare care s'a și efectuat în cursul aceleș luni.

«Totuș Curtea confirmă hotărîrea Comisiunii de pensiiune, care respinse cererea lui Stârcea, pe motiv că constatarea infirmităților ar fi tardivă.

«Curtea, dând epoei determinate prin art. 27, alin II, sensul unei decăderi prin forcluzine fixată pe ziua retragerii, dă o greșită interpretare regulei prevăzută de acest text».

Având în vedere că Gheorghe Stârcea, ocupând funcțiunea de grefier la Tribunalul Dorohoi, a demisionat din acea funcțiune la 1 Fevruarie 1906 și a cerut să fie înscris la pensie pentru timpul servit la Stat, cu dispensă de vârstă, pentru infirmități provenite în timpul și din cauza serviciului;

Că prin petițiunea cu data de 8 Fevruarie 1908, primită la Ministerul de finanțe la 9 Fevruarie acelaș an, Stârcea a cerut a se constata infirmitățile de cari pretindea că suferă iar constatarea acestor infirmități s'a făcut la 20 Fevruarie 1906;

Că Comisiunea pentru constatarea și regularea drepturilor la pensiiune, prin deciziunea No. 388/906, a respins cererea recurentului, pe motiv că constatarea infirmităților invocate n'a fost făcută la retragerea sa din serviciu, potrivit art. 27, alin II din Legea generală de pensiiuni, ci mai târziu;

Având în vedere că prin deciziunea supusă recursului Curtea de apel din Galați, judecând ca Curte de trimitere apelul recurentului, s'a întemeiat pe acelaș motiv și a confirmat deciziunea Comisiunii pensiunilor;

Văzând art. 27 din Legea pensiunilor de la 1902, modificată în anul 1906;

Considerând că din acest text de lege rezultă că infirmitățile provenite din cauza serviciului trebuiesc a fi constatate cel mai târziu la retragerea din serviciu a funcționarului, sub pedeapsa pierderii drepturilor cari decurg din asemenea infirmități;

Considerând că la acest principiu general legiuitorul nu a admis decât o singură excepțiune, pentru cazul când funcționarul infirm a fost înlocuit sau pus în retragere din oficiu, acordându-i în asemenea caz termen de o lună dela încetarea efectivă a serviciului pentru constatarea infirmității;

Că, în speță Gheorghe Stârcea retrăgându-se de bună voie din serviciul ce a ocupat el cade sub aplicațiunea regulei generale, și infirmitățile invocate de dânsul trebuiau să fie constatate cel mai târziu la retragerea sa din serviciu;

Că, dar, fiind dovedit că atât cererea lui Stârcea pentru constatarea infirmităților, cât și constatarea lor de către Comisiunea medicală, instituită de Ministerul de finanțe, n'au fost făcute la retragerea sa din serviciu, ci mai târziu, Curtea de apel din Galați a făcut o justă aplicațiune a suscitului text de lege când a decis că recurentul a pierdut drepturile decurgând din infirmitățile constatate;

Că, așa fiind, motivul invocat este neintemeiat.

Asupra motivului al doilea de casare:

«Exces de putere.

«Curtea respinge cererea subsidiară făcută de Stârcea de a se aduce de la Ministerul de justiție demisiunea sa.

«Printr'această cerere Stârcea oferea să facă proba că demisiunea dată din cauza infirmităților era înaintată Ministerului spre a se conforma Legii pensiunilor (art. 48), că în realitate nu înțelegea a părăsi în mod efectiv serviciul, așa că constatarea a avut loc în timp când încă funcționa.

«Curtea era datoare să verifice această apărare și nu o putea respinge decât prin exces de putere».

Considerând că Curtea de fond a respins propunerea recurentului de a se cere dela Ministerul justiției petițiunea prin care a demisionat, din funcțiunea ce ocupa, fiind inutil a se cunoaște cuprinsul acelei petițiuni, întru cât cererea infirmităților invocate n'a fost adresată Ministerului de finanțe în termenul prevăzut de lege;

Că, judecând astfel, Curtea n'a comis nici un exces de putere, și dar și acest motiv este a se respinge ca nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, S. I

Audiența dela 26 Septembrie 1908

Președenția d-lui P. IONESCU, prim-președinte

Primăria Medgidia cu Carol de Hillerin

Proces-verbal No. 2293

Revizuire. — Hotărîre în contra căreia se poate îndrepta o cerere de revizuire. — Termenul în care se face o cerere de revizuire. — (Art. 291, 293 și 297 Pr. civilă)

1. Conform art. 293 din Proc. civilă, orice cerere de revizuire a unei hotărîri se îndreaptă de către partea interesată la instanța care a dat hotărîrea rămasă definitivă, iar după art. 297, aceeaș Procedură, termenul de revizuire în cazurile prevăzute de art. 291 este de două luni dela primirea hotărîrii rămasă definitivă.

Astfel, deși o sentință a fost atacată cu opozițiune, însă, din momentul ce opozițiunea a fost perimată, cererea de revizuire are a fi îndreptată în contra hotărîrii opozate, iar nu în contra hotărîrii de perimare; iar termenul de două luni în care are a se face cererea de revizuire are a surse dela comunicarea acelei sentințe opozate care rămăsese definitivă prin perimarea opoziției.

2. După art. 291 din Proc. civilă Statul, județul sau comuna, pot cere revizuirea unei hotărîri, dacă cei însărcinați să-i apere i-au apărât cu viclenie sau nu i-au apărât de loc.

Astfel, deși după darea unei sentințe, la care comuna nu a fost față, acea hotărîre a fost atacată cu opoziție, iar comuna a fost reprezentată la diferite termene date la acea opoziție, luând chiar concluziuni, însă, întru cât opozițiunea a fost perimată, nu se poate zice că acea comună a fost apărâtă în acest proces.

S'a prezentat Primăria com. Medgidia prin d-nii avocați I. Roman și Orleanu; iar Carol de Hillerin prin d-l avocat I. Bastache;

Având în vedere apelul făcut de Primăria com. Medgidia, contra sentinței Trib. Constanța No 351/908;

Ascultând susținerile părților;

Având în vedere că prin menționata sentință s'a respins ca inadmisibilă cererea Primăriei apelante — introdusă pe temeiul art. 291 din Pr. civilă — de a se revizui sentința acelu tribunal 545 din 5 Noembrie 1902, pe motiv că posterior acestei sentințe a intervenit o altă sentință cu No 37/907 prin care s'a perimat opoziția ce numita Primărie făcuse contra zisei sentințe cu No 545/902, care este rămasă definitivă și cu putere de lucru judecat, singura care ar fi putut fi atacată pe calea revizuirii;

Având în vedere că prima chestiune, ce urmează a fi rezolvată de Curte, este a se ști dacă cererea de revizuire, astfel cum este introdusă, este sau nu admisibilă în principiu, și apoi a se vedea dacă în fond este sau nu întemeiată;

Considerând că, conform art. 293 din Proc. civilă, orice cerere de revizuire a unei hotărîri se va îndrepta de către partea interesată la instanța care a dat hotărîrea rămasă definitivă; iar după art. 297, aceeaș Procedură, termenul de revizuire în cazurile prevăzute de art. 291, cum e în speță, este este de două luni dela primirea hotărîrii rămasă definitivă;

Considerând că, în speță, din lucrările aflate la dosar rezultă că Primăria comunei Medgidia acționând în judecată pe Carol de Hillerin, pentru revendicarea unui loc deținut pe nedrept de acesta, tribunalul, prin sentința No. 31/900, în lipsa intimatului, a admis în totul această acțiune; că intimatul făcând opoziție contra acestei sentințe, tribunalul, prin sentința No 545/902, a cărui revizuire se cere în lipsa primăriei, a admis opoziția intimatului și a respins ca nesusținută acțiunea Primăriei, care la rândul său făcând opoziție contra acestei ultime sentințe după mai multe urmăriri, în cele din urmă lăsând să treacă doi ani, acea opoziție a fost perimată prin sentința No. 37/907; că, în urma acestei perimări, sentința cu No. 545/902 rămânând definitivă, Primăria a introdus contra acestei sentințe cererea de față pentru a fi revizuită pe motiv că n'a fost apărâtă la pronunțarea ei, cerere pe care tribunalul prin sentința apelată a respins-o ca inadmisibilă;

Considerând că deși sentința a cărei revizuire se cere a fost atacată cu opoziție de Primăria apelantă cu toate acestea, din moment ce opoziția a fost perimată prin sentința No. 37/907, această perimare a avut de efect nu numai de a anula toate actele de procedură ce au avut loc dela introducerea acestei opoziții și până la perimarea ei dar și de a da hotărîrii opozate puterea de lucru judecat; prin urmare, tot ce obținuse intimatul Carol de Hillerin prin hotărîrea, opozată rămânând judecat definitiv de tribunal, evident că cererea de revizuire urma să fie introdusă contra acestei hotărîri, iar nu în contra hotărîrii de perimare — cum crede tribunalul — care numai a anulat actele de procedură fără a judeca afacerea;

Considerând că opoziția Primăriei fiind perimată, și întru cât prin această perimare sentința No. 545/902 a rămas definitivă, termenul de două luni în care cererea de revizuire trebuie introdusă, curge conform art. 297 din Proc. civilă dela comunicarea acestei sentințe definitive; or această sentință nefiind comunicată Primăriei, după ce a avut loc perimarea opoziției spre a curge acest termen, cererea de revizuire este introdusă în termen;

Că, așa fiind, cererea de față a fost bine introdusă și în termen contra sentinței cu No 545/902 și deci cătă a fi admisă în principiu și a se vedea dacă în fond se găsește întemeiată;

Având în vedere că cererea de revizuire este întemeiată pe faptul că comuna Medgidia n'a fost apărâtă înaintea tribunalului cu ocazia pronunțării No. 545/902;

Considerând că, conform art. 291 din Proc. civilă, Statul, județul, comuna, etc, pot cere revizuirea unei hotărîri dacă cei însărcinați a-i apăra i-au apărât cu viclenie sau nu i-au apărât de loc;

Considerând că este netăgăduit, în fapt, că Primăria apelantă a lipsit la termenul de 5 Noembrie 1902 când s'a dat sentința atacată cu revizuire, și deci n'a fost apărâtă în acest proces;

Că, deși intimatul pretinde că, posterior dării acestei sentințe, Primăria făcând opoziție contra ei s'ar fi prezentat în diferite termene și a pus concluziuni; însă, întru cât acea opoziție a fost perimată, evident că toate actele de procedură ce au urmat după introducerea ei fiind anulate, nu mai pot produce nici un efect, așa că nu se poate zice că Primăria s'a apărât în această afacere și cererea de revizuire se găsește întemeiată și în fond;

Că, în ce privește cererea Primăriei de a se trimite judecarea fondului la tribunal spre a se urma cursul procesului de acolo de unde a fost întrerupt prin perimarea opoziției sale, Curtea, pe baza principiilor din art 355 și 294 din Pr. civilă, cătă a reține afacerea spre a fi judecată în fond înaintea sa.

Pentru aceste motive admite apelul, etc.

(ss) P. Ionescu; M. Beștelei; C. Niculescu; D. G. Maxim.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BRĂILA, S. I

Audiența dela 19 Iunie 1908

Președenția d-lui L. R. OPREANU, jude de ședință

Simon Leventon cu Banca de credit român și M. Valaperta

Sentința civilă No. 218

Autoritatea lucrului judecat. — Când există ?

Urmărire. — Cazul când creditorul poate renunța prin simplul său consimțământ la beneficiul unei urmăriri. — Intervenirea unei hotărâri judecătorești definitive de consfințire a urmăririi. — Efectele unei asemenea hotărâri.

1. Este autoritate de lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată are acelaș obiect, este întemeiată pe aceeaș cauză și este între aceleași părți, făcută de ele și în contra lor în aceeaș calitate.

2. În principiu, atât timp cât nu intervine o hotărâre judecătorească definitivă asupra unei urmăriri, creditorul poate renunța prin simplul său consimțământ la beneficiul unei urmăriri. Că însă când asupra acestei urmăriri intervine o hotărâre judecătorească definitivă de consfințire a ei, în acest caz dreptul său de renunțare la urmărire a încetat de a mai face parte din patrimoniul său și efectele hotărârii definitive de validare nu mai pot fi desfințate prin simpla sa voință, căci efectele acelei hotărâri au intrat în patrimoniul tuturor părților ce au luat parte la acea judecată și numai prin consimțământul simultan al tuturor acestor părți se poate dărâma efectele unei asemenea hotărâri.

Tribunalul.

Asupra contestației făcută de Simon Leventon în calitate de creditor popritor al firmei comerciale M. Valaperta et C-ie, contra popririi cerută de Banca de credit român din Brăila, asupra valorii recepiselor Administrației financiare Brăila No. 14389/905 și a Casei de depuneri și consemnațiuni cu No. 58756/907, poprire ordonată prin ordonanța prezidențială a acestui tribunal No. 2.127 din 21 Aprilie 1908;

Având în vedere actele cauzei și debaterile orale urmate în instanță;

Având în vedere că din toate acestea se constată în fapt următoarele: În anul 1907 creditoarea, Banca comercială română având a lua dela M. Valaperta o sumă oarecare de bani, a cerut și a obținut o poprire pe valoarea întreagă a recepiselor de mai sus și care poprire după însăș cererea Băncii comerciale române a fost validată de Tribunalul Brăila, secția I, prin sentința No. 17 din 26 Februarie 1908 în mod condițional, adică că aceste sume de bani se vor plăti de către Casa de depuneri Băncii de credit când se va dovedi că procesele în cari au fost depuse drept garanție se vor fi tranșat definitiv în favoarea debitorului M. Valaperta, sau dacă pe urma acestor procese se va dovedi că o parte din banii cuprinși în aceste două recepise vor mai aparține lui M. Valaperta, în care caz Casa de depuneri va plăti Băncii de credit din aceste recepise numai atât cât s'ar fi hotărât prin aceste hotărâri că ar aparține lui M. Valaperta;

În adevăr, recepisa No. 14.589/905 fusese depusă de M. Valaperta drept cauțiune pentru a evita sechestrul asigurător ce era să fie pus, după cererea lui Dante Solesinos, și suma cuprinsă în recepisa No. 58.756/907 fusese depusă tot de Valaperta pentru ridicarea sechestrului cerut de creditorul de azi S. Leventon, sentința de mai sus de validare în acest mod condițional a rămas definitivă;

La 31 Martie 1908 creditorul acesta din urmă, S. Leventon, prin deciziunea Curții de apel Galați, secția I, No. 15, obține definitiv câștig de cauză contra debitorului M. Valaperta în procesul pentru care înființase sechestrul asigurător, unde s'a depus recepisa No. 58756/907 în efecte, fiind obligat debitorul a-i plăti suma de lei 5795 cu procentele lor legale dela 13 Februarie 1906 și până la achitare;

În baza acestei deciziuni, dânsul, voind a ridica valoarea acestei recepise, a găsit înființată asupra acestei recepise poprirea Băncii de credit român, așa că la 9 Mai 1908 a fost nevoit să înființeze și dânsul o poprire asupra valorii ambelor recepise mai sus arătate Banca la rândul său neconvenindu-i poprirea, cum a cerut-o și a validat-o în mod condițional — întru cât din recepisa de 6000 lei nu mai putea lua astfel nimic, căci S. Leventon câștigase definitiv procesul contra lui Valaperta dela 22 Aprilie 1908 — dă o petițiune tribunalului prin care declară că renunță la prima poprire înființată și câștigată definitiv, iar la 21 Aprilie 1908 înființează o nouă poprire pe aceleași recepise și pentru aceleași sume de bani, poprire contra căreia s'a făcut de către creditorul Leventon contestațiunea de față;

Că în susținerea acestei contestațiuni, creditorul Leventon invoacă că în cauză ar fi autoritatea de lucru judecat și că Banca de credit român din moment ce a obținut deja o hotărâre de validare rămasă definitivă, nu mai poate renunța la dânsa;

Considerând că, după dispozițiunile art. 974 din Codul civil, creditorii pot exercita toate drepturile și acțiunile debitorului lor afară de acelea care-i sunt exclusiv personale;

Că astfel constatat fiind că contestatorul este creditorul debitorului comun, M. Valaperta, în acest caz dânsul poate opune Băncii de credit român în locul lui M. Valaperta, toate excepțiunile ce acesta i le ar fi putut ridica, precum ar fi excepțiunea autorității lucrului judecat;

Considerând că, conform art. 1201 din Codul civil, este autoritate de lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată are acelaș obiect, este întemeiată pe aceeaș cauză și este între aceleași părți, făcută de ele și în contra lor în aceeaș calitate;

Că, în speță este incontestabil că atât în prima cât și în secunda cerere de poprire a Băncii de credit român exista identitate de obiect și cauză între aceleași părți și în aceeaș calitate;

Că, în adevăr, în ambele aceste popriri obiectul era poprirea valorii recepiselor mai sus arătate, iar cauza acestor popriri era aceeaș creanță de lei 107496 din suma de lei 250000, ce creditoarea Bancă de credit român avea de luat dela debitorul M. Valaperta;

Că este absolut indiferent dacă atunci în instanță, Banca de credit român a cerut validarea popririi în mod condițional asupra valorii acestor recepise, iar azi cere validarea acestei popririi în mod pur și simplu, întru cât areastă condițiune de validare nu schimbă întru nimic obiectul procesului, obiectul popririi rămâne acelaș: izbirea de indisponibilitate a sumei prevăzută de recepisele de mai sus;

Că, de altfel, însuș acest creditor, prin cererea sa scrisă de poprire, a cerut validarea acestei popririi în mod necondiționat, și numai în instanță, și a modificat cererea asupra felului de validare a popririi, cerere ce i-a fost admisă de acest tribunal prin sentința cu No. 17/908, rămasă definitivă;

Că, astfel, din moment ce în cauză asupra acestei popririi a intervenit o hotărâre judecătorească în condițiunile mai sus arătate, în acest caz există autoritate de lucru judecat în cauză;

Că, în ce privește faptul că Banca de credit român ar fi renunțat la beneficiile primei hotărâri de validare, nu are nici o importanță în cazul de față, întru cât acea renunțare nici nu poate fi ținută în seamă de tribunal;

În adevăr, în principiu, atât timp cât nu intervine o hotărâre judecătorească definitivă asupra unei urmăriri, creditorul poate renunța prin simplu său consimțământ la beneficiul unei urmăriri; că, însă, când asupra acestei urmăriri intervine o hotărâre judecătorească definitivă de consfințire a ei, în acest caz dreptul său de renunțare la urmărire a încetat de a mai face parte din patrimoniul său, și efectele hotărârii definitive de validare nu mai pot fi desființate prin simpla sa voință, căci efectele acelei hotărâri au intrat în patrimoniul tuturor părților ce au luat parte la acea judecată și nu mai prin consimțământul simultan al tuturor acestor părți se poate dărâma efectele unei asemenea hotărâri;

Că, din moment ce dovedit este că în cauză există autoritate de lucru judecat, în acest caz contestațiunea de față este întemeiată și ca atare, urmează a fi admisă, invalidându-se poprirea cea de a doua a Băncii de credit român.

În ce privește cererea de poprire, făcută de Simon Leventon asupra aceleeaș recepse;

Având în vedere că din deciziunea Curții de apel Galați, s. I, cu No. 15/908, se constată că Simon Leventon are a primi dela debitorul M. Valaperta & C-iei suma de lei 5795;

Că, astfel, din moment ce recepsele de mai sus aparțin debitorului și cea cu No. 58756/907 a fost depusă de debitor tocmai pentru a se ridica sechestrul ce i se aplicase pe averea sa de către creditorul Leventon, pentru oarecari pretențiuni ce au fost definitiv rezolvate în favoarea creditorului S. Leventon, prin deciziunea de mai sus, poprirea de față urmează a fi validată în mod necondiționat asupra recipisei No. 58756/907, iar asupra recipisei No. 14589/905 numai atunci când se va termina definitiv în favoarea debitorului M. Valaperta, procesul cu Dante Solesinos, în contul căruia fusese depusă, pentru a evita sechestrul ce acesta voia a-l înființa;

Apreciând și asupra cheltuelilor, cerute de contestator, le fixează la suma de lei 200, la plata căreia urmează a fi obligată Banca de credit român.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător L. R. Opreanu admite contestația, etc.

(ss) L. R. Opreanu, Al. Liciu.

Grefier (s) N. B. Ionescu

Judecătorul de instrucție, cabinetul II, București

14 Iulie 1908

Petre Stancu Vânătorul pus în urmărire pentru bigamie

Ordonanța No. 89

Delict de bigamie — Nulitatea sau inexistența primei căsătorii. — Dacă constituie o chestiune prejudicială pentru tribunalul corecțional — Soluțiune negativă.

Dacă delictul de bigamie e un delict continuu sau instantaneu — Prescripțiunea de când începe?

În legislația română, tribunalul corecțional poate verifica existența sau neexistența primei căsătorii, a căreia nulitate a fost invocată de inculpat în delictul de bigamie, spre a constata astfel existența sau neexistența delictului

Delictul de bigamie e un delict instantaneu pentru care prescripțiunea începe a curge din momentul efectuării celei din urmă căsătorii.

Noi, I. Ionescu-Dolj, judecător de instrucție al Tribunalului Ilfov, cabinetul II;

Văzând toate actele de procedură penală aflate în dosarul instrucției cu No. 154/907, încheiate contra lui:

Petre Stancu Vânătorul, român, văduv, de 40 ani, domiciliat în București, str. Elefterescu 23, originar din comuna Dedulești, județul Argeș.

Văzând art. 136, alin. II, Proc. penală și rechizitorul definitiv cu No. 26290 din 1 Iulie 1908 al d-lui Prim-Procuror;

Expunem următoarele:

Inculpatul Petre Stancu Vânătorul, actualmente conducător de tren la Căile Ferate Române, și de fel din comuna Dedulești-Vârzari județul Argeș, a fost denunțat că ar fi comis delictul de bigamie, și anume că ar fi contractat trei căsătorii, fără ca cele anterioare să fi fost mai întâi legalmente desfăcute, motiv pentru care s'a început instrucția de față.

Din instrucția făcută rezultă următoarele:

1) Din extractul No. 8/83 rezultă că inculpatul Petre Stancu Vânătorul, azi în etate de 40 ani, a contractat mai întâi o căsătorie în comuna Dedulești-Vârzari în anul 1883, la vârsta de 16 ani, cu femeia Floarea G. Puiu, căsătorie pentru care s'a înscris în registrul de stare civilă No. 8, act însă care se vede bine că nu e semnat propriu de inculpat, de și el știa carte (vezi procesul nostru verbal din 27 Octomvrie 1907);

2) Din extractul No. 1484/97 al Primăriei comunei București, aflat la dosar, se constată că inculpatul, după 14 ani, a contractat o nouă căsătorie cu femeia Elena Ion Spătaru, căsătorie azi desfăcută prin divorț (vezi sentința definitivă No. 23/906 la dosar, pag...);

Că față cu aceste două extracte, cari fac dovadă completă în materie de căsătorie, delictul de bigamie pare consumat, deși cea de a doua căsătorie e desfăcută prin divorț, însă n'au trecut încă cinci ani dela desfăcerea ei până în momentul descoperirii (6 Februavrie 1906 - 16 Aprilie 1907), dar au trecut însă cinci ani dela celebrarea celei de a doua căsătorie (28 Octomvrie 97) până la descoperirea faptului (16 Aprilie 907);

Inculpatul în apărarea sa susține inexistența primei căsătorii în scopul că nu a avut nici o cunoștință de efectuarea ei; că actul e fals; că a fost înscris în registre de primarul din acel timp—azi mort—fără cunoștința și consimțământul său, desigur după stăruința părinților femeiei Floarea G. Puiu; că el a trăit numai în concubinaj cu numita femeie câteva luni, și ca dovadă despre exactitatea acestui fapt e împrejurarea că actul de căsătorie nu e semnat de el, deși știa carte (vezi procesul nostru verbal din 27 Octomvrie 1907, pag 28);

Făcând cercetări în această direcțiune nu s'a putut nimic stabili, de oarece toți semnatarii actului căsătoriei sunt azi morți (vezi răspunsul d-lui jude-instructor Argeș) afară de femeia Floarea G. Puiu, care afirmă că a fost căsătorită cu inculpatul, dar, întrebată, nu poate da detalii, cine i-a cunoscut? cine a mai fost la nuntă? etc., etc. Cerând dela primărie dosarul acestei căsătorii, s'a răspuns că e dispărut sau n'a existat niciodată, așa că, în asemenea împrejurări, susținerile inculpatului inspiră credința și par a fi purul adevăr;

Că față cu această obiecțiune a inculpatului—ce din fapte rezultă că este întemeiată,—chestiunea ce se pune e aceea de a se ști dacă instanțele corecționale, și în special judecătorul de instrucție, se pot pronunța asupra validității primei căsătorii când ea e constatată în mod incidental cu ocazia delictului de bigamie cum e în speță?

Chestiunea e discutată. Validitatea sau nevaliditatea, existența sau neexistența unei căsătorii, e o chestiune pur civilă, asupra căreia pare că pronunțându-se tribunalul corecțional, ar ieși din competența sa și ar încălca atribuțiunile tribunalului civil, mai ales că căsătoria privește starea civilă a persoanelor, și chestiunile de stare civilă sunt în mod expres rezervate competenței tribunalului civil prin art. 299 Cod. civil;

Pare, cu alte cuvinte, că chestiunea contestării căsătoriei în delictul de bigamie constituie o chestiune prejudicială chiar acțiunii publice, după termenii expresi ai art. 300 Cod. civil; totuși chestiunea e discutată și nu mai puțin de trei sisteme își discută întâietatea, toate având susținători autorizați și fiind din când în când chiar consacrate și de jurisprudență;

a) Un prim sistem consacrat în mod general de doctrină e acel după care se face distincțiune între prima și a doua căsătorie, adică dacă incidentul poartă asupra validității primei sau celei de a doua căsătorie, și după care tribunalul corecțional ar fi competent să se pronunțe asupra incidentului, când el poartă asupra celei de a doua căsătorii, ea fiind elementul esențial al crimei, intră în apreciere judecătii corecționale și nici într'un caz, când incidentul poartă asupra validității primei căsătorii — ea fiind un act pur civil aparte petrecut cu mult înaintea delictului, care servește numai ca mijloc de dovadă inculpatului. Principalele rațiuni ale acestui sistem sunt trase din art. 170 și 171 din Codul civil, prin analogie, în sensul că atunci când e în discuțiune validitatea sau nevaliditatea celor două căsătorii contractate de un soț în prejudiciul celuilalt, cea dintâi trebuie judecată mai întâiu; deci dacă aceasta e regula pentru tribunalul civil, care e obligat să suspende, tribunalul corecțional va fi și cu atât mai mult ținut a suspenda și să trimită la alți judecători — la judecătorii civili ca să judece («*Pandectes Français*», vol. XIII pag. 146, No. 84 și următorii; Mangin, «*Traité de l'action publique*», Tom. 193 și 194; Chauveux et Hélie, t. IV, No. 1679 și 1680).

b) Un al doilea sistem e bazat pe regula de drept că judecătorul acțiunii e și judecătorul excepțiunii, și ca atare după acest sistem se recunoaște judecătorului corecțional dreptul de a aprecia asupra validității sau nulității, atât a primei cât și celei de a doua căsătorie, invocat ca mijloc de apărare, nefiind nici o rațiune a recunoaște competența instanței corecționale numai pentru a doua căsătorie, nu și pentru prima, și că textele citate din Codul civil privesc cu totul alte cazuri; apoi art. 180 și 181 din Codul civil recunosc în mod formal dreptul tribunalului corecțional de a se pronunța și asupra acestei chestiuni (Haus: «*Principes de droit pénal*», Tom. II, No. 1211; Bonnier: «*Traité des preuves*», No. 333 și Laborde: «*Cours de droit criminel*», pag. 475 No. 736; Garraud, T. V, No. 1905, pag. 182);

c) Un al treilea sistem tăgăduiește cu totul dreptul instanțelor corecționale de a se pronunța asupra validității sau nulității căsătoriilor, fie ea cea dintâi sau cea de a doua, chestiunea căsătoriei constituind în totdeauna o chestiune prejudicială (jurisprudența franceză pare a urma acest sistem. Carnot T. I, pag. 23 *Blanche*, T. V, No. 220, 221 și 225);

Că, în afară de aceste păreri, mai este și părerea emisă de Casația franceză prin cunoscuta notă secretă din 1813 asupra tuturor chestiunilor prejudiciale cu aprobarea președintelui Barres și în care se face distincțiune între nulitatea relativă și absolută, și anume că: dacă e vorba de o nulitate absolută a primei căsătorii, atunci, ea cum nu a existat în momentul efectuării celei de a doua căsătorie, nu poate fi vorba de delict de bigamie, și în acest caz tribunalul corecțional nu ar putea constata această nulitate și trebuie să se suspende și să trimită pe părți în fața tribunalului civil;

Dacă însă e vorba de o nulitate relativă, prima căsătorie existând în momentul efectuării celei de a doua căsătorie, delictul există, și în acest caz tribunalele corecționale nu trebuie să suspende și se pot pronunța, fiind că nulitatea relativă nu împiedică existența delictului (Garraud «*Précis*», nota I, pag. 626) cum această deosebire era nefondată, efectele ambelor nulități fiind aceleași, însuș Casația franceză pare a fi recunoscut (Garraud vol. V, pag. 182);

Care din aceste trei sisteme trebuie admis în legislația noastră?

Prin adausul frazei «dacă cea căsătorie va fi fost valabilă» la art. 271 din Codul penal, spre deosebire de Codul francez (art. 340), credem că legiuitorul nostru a voit a consacra sistemul după care judecătorul corecțional să fie competent a se pronunța și asupra incidentelor ce ar purta asupra validității sau nulității căsătoriilor. Această soluțiune concordă și cu ceea ce

decide în jurisprudența noastră asupra chestiunilor prejudiciale în general, în legislațiunea noastră nefiind prevăzute aceste chestiuni decât în mod cu totul excepțional. (Art. 299 și 300 din Codul civil, art. 892 din Codul com.), ceea ce denotă că pentru legislațiunea noastră regula e aceea că judecătorul acțiunii e și judecătorul excepțiunii. «Garraud» susține aceeași părere chiar în dreptul francez, că oricari ar fi ipoteza trebuie să recunoaștem tribunalelor de represiune dreptul de a verifica existența sau validitatea căsătoriei sau căsătoriilor de cari depinde existența sau inexistența infracțiunii. («*Précis*» pag. 226);

Că în această situațiune și într'un cât din fapte rezultă că prima căsătorie ce se zice a fi contractată de inculpat e nulă e inexistentă conform art. 162 din Codul civil, ca fiind făcută fără consimțământul lui, fără a mai discuta lipsa intențiunii criminale, delictul de bigamie nu există și el urmează a fi scos de sub urmărire;

Că, în afară de aceasta, inculpatul Petre Stancu Vânătorul trebuie scos de sub urmărire și pentru motivul că faptul său e prescrist, pentru că au trecut deja 5 ani dela data efectuării celui de al doilea mariaj (28 Octombrie 1897) până la descoperirea faptului (16 Aprilie 1907) fiind constant în jurisprudență că delictul de bigamie nu poate fi un delict continuu sau succesiv, care se reînnoiește în fiecare moment de coabitare cu noul soț, ci, din contră, el este un delict instantaneu comis în ziua efectuării celei de a doua căsătorie și prin urmare, prescripțiua începe a merge dela această dată. («*Pandectes Français*» vol. 13, pag. 149 și 116, unde sunt citați Merlin Rep. Presp. Art. 3, § 7; Carnot: «*Instruct. crim.*» t. 3, pag. 626; Mangin, t. II, No. 322; Garraud, No. 537; Faustin Hélie, «*Instr. criminel*», t. III, pag. 786);

Pentru aceste motive, în neunire cu rechizitorul d-lui Prim-Procuror, declarăm că nu există caz de urmărire publică contra inculpatului Petre Stancu Vânătorul, pentru delictul de bigamie ce i se impută prin rechizitorul d-lui Prim-Procuror, și, în consecință, dispunem trimiterea dosarului prin parchet d-lui Prim-Președinte al tribunalului corecțional spre conservare;

Judecător de instrucție (s) I. Ionecu-Dolj.

Grefier (s) Anghel Rădulescu.

INFORMAȚIUNI

A apărut: Vol. III *Explicațiuni teoretice și practice asupra Codului de comerț de d-l Gr. V. Maniu*. Primele două volume au fost premiate de Academia Română.

Prețul 12 lei. Depozit la Curierul Judiciar care servește la cerere orice cărți de drept, române și străine.

Tabla de materii a *Curierului Judiciar* pe anul 1908 ce s'a pus sub presă, e un adevărat repertoriu juridic. Ea cuprinde 7—8 coale tipar și se va trimite numai abonaiților la corent cu plata abonamentului. Prețul unei table de materii e tot 5 lei, ca și în anii trecuți.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrațiunea ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mâna incasatorilor: I. RIVEANU, pentru provincie și I. ST. TUDOROIU, pentru capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu marea investite cu ștampila, CURIERUL JUDICIAR.